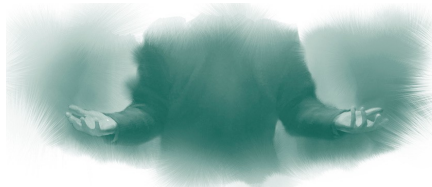

Légy az, akinek mondd magad!

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 5:3-5; 6:11; Efezus 2:8;
1Korinthus 15:12-57; Zsidók 10:38; 2Péter 1:1-15

„Ugyanerre pedig teljes igyekezetet is fordítván, a ti hitetek mellé ragasszátok jó cselekedetet, a jó cselekedet mellé tudományt, a tudomány mellé pedig mértékletességet, a mértékletesség mellé pedig tűrést, a tűrés mellé pedig kegyességet, a kegyesség mellé pedig atyafiakhoz való hajlandóságot, az atyafiakhoz való hajlandóság mellé pedig szeretetet” (2Pt 1:5-7).

Az Újszövetség egyik érdekessége, hogy sok igazságot lehet „belesűríteni” viszonylag rövid szakaszba. Vegyük például az e heti leckét, amely 2Pt 1:1-14 verseit fedi le. Péter ebben a tizennégy versben a hit általi megigazulásról tanít. Majd rátér arra, hogy mit vihet végbe Isten ereje azoknak az életében, akik átadják magukat Jézusnak. Ezután azt a lenyűgöző gondolatot fejezi ki, hogy „isten természet részeseivé” lehetünk (2Pt 1:4) és megszabadulhatunk a világ romlottságától és kívánságaitól.

Valójában nemcsak egyszerűen a keresztényi értékek listáját kapjuk meg, hanem Péter egy meghatározott sorrendben is közli azokat. Az egyik követi a másikat, ami után egy újabb jön és így tovább, amíg el nem érik a csúcspontjukat a legfontosabb elemmel.

Az apostol arról is ír, hogy tulajdonképpen mit jelent Krisztusban lenni és megtisztulni a régi bűnöktől (2Pt 1:9), majd megemlíti az üdvbizonyosság gondolatát, az Úr „örök országában” (2Pt 1:11) való örök élet ígérését.

Végül pedig egy kis értekezést kapunk a holtak állapotának kifejezetten fontos témájáról. Milyen sok és mély igazság csupán tizennégy versben!

DRÁGA HIT

Olvassuk el 2Pt 1:1-4 verseit! Péter szerint mit kaptunk Jézus Krisztusban? Azaz hogyan jelenik itt meg a kegyelem valósága?

Péter úgy kezdi ezt a levelét, hogy kifejezi: azoknak szól, akik „*velünk egyenlő drága hitet nyertek*” (2Pt 1:1); vagy „*velünk együtt ugyanabban a drága hitben részesültek*” (új prot. ford.). A „*drágának*” fordított szó azt jelenti, hogy „*egyenlő értékű*” vagy „*ugyanolyan kiváltságú*”. Azt mondja Péter, hogy ezt a drága hitet „*nyertük*”; nem érdemeltük ki és nem jár nekünk, hanem Isten ajándékaként részesültünk benne. Vagy ahogy Pál írja: „*Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez*” (Ef 2:8, új prot. ford.). Értékes, mert „*Hit nélkül... lehetetlen Istennek tetszeni*” (Zsid 11:6). Azért drága, mert ezzel a hittel ragadhatunk meg sok nagyszerű ígéretet.

Péter hangsúlyozza Jézus „*isteni*” erejét (2Pt 1:3), amellyel mindazt odaadja, ami az étellel és a kegyességgel kapcsolatos (2Pt 1:3). Egyedül Isten hatalma által létezhetünk, és csak az Ő ereje révén juthatunk el a szentségre. Az isteni erőt pedig „*Annak megismerése által [kapjuk meg], aki minket a saját dicsőségével és hatalmával elhívott*” (2Pt 1:3; lásd még Jn 17:3).

Isten arra kér, hogy szeressük Őt, de hogyan szerethetnénk, ha nem ismerjük? Jézuson, az írott Igén, a teremtett világon, továbbá a hit és az engedelmesség életén keresztül ismerhetjük meg. Megismerjük Őt és az Ő valóságát, miközben tapasztaljuk, hogy mit tesz az életünkben, ez az ismeret pedig megváltoztat. Megismerjük a ránk árasztott kegyelme által.

Péter ezután még különösebb dolgot mond: „*igen nagy és becses ígérettel ajándékozott meg bennünket*”, közöttük azzal, hogy „*isteni*” természet részesei lehetünk (2Pt 1:4). Isten eredetileg a saját képére teremtette meg az embert. Ez a kép azóta jelentősen eltorzult és elmosódott bennünk. Amikor újjászületünk, új életünk lesz Jézusban, aki az isteni képmás helyreállítását munkálja bennünk. Viszont el kell menekülnünk a világ romlottsága és kívánsága elől, ha szerethetnénk, hogy megtörténjen bennünk ez a változás!

Milyen lenne az életünk hit nélkül? Hogyan segít az erre a kérdésre adott válaszunk megérteni, hogy valójában miért olyan drága ajándék a hit?

A KERESZTÉNYI ÉRTÉKEK CÉLJA A SZERETET

Olvassuk el Róm 5:3-5, Gal 5:22-23, Jak 1:3-4 és 2Pt 1:5-7 verseit! Milyen hasonló téma tűnik fel ezekben a versekben?

Az ókori világ filozófusai gyakran vették számba az erényeket. „Az erények katalógusának” is szokták nevezni az ilyen felsorolásokat, amelyekre több példát találunk az Újszövetségben (Róm 5:3-5; Gal 5:22-23; Jak 1:3-4). Péter olvasói is valószínűleg jól ismerték az ilyen listákat, bár érdekes különbségek vannak aközött, amit egy filozófus sorolt volna fel, ill. amit Péter írásában találunk. Figyeljük meg, hogy az apostol szándékosan sorrendbe szedte a jellemzőket: mindegyik erény az előzőre építkezik és a csúcspont a szeretet.

Különös jelentése van mindegyik Péter által felsorolt erénynek:

Hit: Ebben az összefüggésben a hit üdvözítő bizalom Jézusban (lásd Gal 3:11; Zsid 10:38).

Jó cselekedet (Károli), *erény* (ÚRK): Még pogány filozófusok is hirdették az erény és a jó cselekedetek (görögül *ar te*) fontosságát, amelyek minden tekintetben értékesek. A hit valóban lényeges, de meg kell változtatnia az életünket, és erre bizonyosság a jó cselekedet.

Tudomány: Péter nem általánosságban beszél a tudományról, hanem olyan ismeretre utal, amely a Jézus Krisztussal való megmentő kapcsolatból származik.

Mértékletesség/önuralom: Az érett keresztény képes uralkodni az ösztönein, különösen azokon, amelyek kicsapongáshoz vezetnének.

Tűrés/állhatatosság: Az állhatatosság kitartást jelent, főként a próbákban és az üldözés idején.

Kegyesség: A „*kegyességnek*” fordított szó a pogány világban olyan erkölcsös magatartást jelentett, amelyet valamilyen istenhit eredményezett. Az Újszövetségben az erkölcsös viselkedés gondolatát hordozza, amely az egy igaz Istenben való hitből következik (1Tim 2:2).

Testvéri szeretet: A keresztények úgy élnek, mint egy család. A kegyesség közösségbe vezet, amelyben az emberek kedvesek egymáshoz.

Szeretet: Péter a szeretettel ér a lista tetőpontjára, hasonlóan ahhoz, amit Pál megfogalmaz: „*Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet*” (1Kor 13:13).

Mielőtt Péter belekezdene az erények felsorolásába, azt mondja, hogy „*minden igyekezetekkel törekedjete*” (2Pt 1:5, új prot. ford.) ezeknek az erényeknek az elsajátítására. Mit ért ezalatt? Mi az emberi igyekezet szerepe abban a világban, hogy kegyes, hűséges életet tudjunk élni?

LÉGY AZ, AKINEK MONDOD MAGAD!

Miután Péter felsorolta, hogy keresztényként mire kell szándékosan törekednünk, közli a végeredményt.

Olvassuk el 2Pt 1:8-11 szakaszát! Milyen kapcsolat van aközött, amit Isten már megtett a keresztényekért és ahogyan a keresztényeknek élniük kell?

Péter buzdítja az olvasóit, hogy éljenek az új valóság szerint, ami Jézusban válik igazzá számukra. A hit, a jó cselekedet, a tudomány, a mértékletes-ség, a kegyesség, a testvéri szeretet és a szeretet jellemzi őket, és ezek gyarapodnak bennük (2Pt 1:8).

Az a gond, hogy nem minden keresztény él az új valóság szerint. Némelyek tétlenek és terméketlenek az Úr Jézus Krisztusban szerzett ismeretükben (2Pt 1:8, új prot. ford.). Elfelejtették, hogy megtisztultak a „régi” bűneikből (2Pt 1:9). Tehát Péter azt mondja, hogy a keresztényeknek az új valóság szerint kell élniük, amely Jézusban válik igazzá a számukra. Krisztusban megbocsátásban részesültek, megtisztultak és jogosultak arra, hogy isteni természet részesei legyenek. Ezért mondja, hogy „*igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívátásotokat és kiválasztásotokat*” (2Pt 1:10, új prot. ford.). Nincs mentségük arra, ha úgy élnek, mint korábban, „tétlen” vagy „gyümölcsstelen” keresztényként.

„Elég sokat hallani a hitről, de még többet kellene hallanunk a cselekedetekről! Sokan becsapják önmagukat nemtörődöm, megalkuvó, kereszt nélküli vallási életükkel” (Ellen G. White: *Faith and Works*. 50. o.).

Olvassuk el Róm 6:11 versét! Pál szavai hogyan tükrözik azt, amiről Péter írt a mai részben?

Egy bizonyos értelemben Péter és Pál is azt mondja, hogy „Légy az, akinek mondod magad!” Új teremtés vagyunk Krisztusban, megtisztultunk a bűntől és isteni természet részesei lettünk. Ezért kell olyan életet élnünk, amire Isten elhívott! Kereszténynek lenni azt jelenti, hogy Krisztushoz hasonlunk.

Mennyire hasonlítunk Krisztusra? Életünk melyik területén fejlődhetünk még?

LETESZEM SÁTRAMAT

„De helyesnek tartom, hogy míg e földi porsátorban vagyok, emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket. Mert tudom, hogy hamar leteszem porsátoromat, amit a mi Urunk Jézus Krisztus is kijelentett nekem” (2Pt 1:13-14, új prot. ford.).

Oscar Cullmann 1956-ban rövid tanulmányt írt *A lélek halhatatlansága vagy a holtak feltámadása?: Az Újszövetség tanúbizonyossága* címmel. Érvelése szerint a feltámadás gondolata összeegyeztethetetlen a lélek halhatatlanságának elméletével. Továbbá azt is megfogalmazta, hogy az Újszövetség egyértelműen a holtak feltámadása mellett foglal állást.

Később azt írta, hogy „Egyetlen másik írásom sem váltott ki ekkora lelkesedést vagy ilyen heves ellenkezést.”

Olvassuk el 1Kor 15:12-57 szakaszát! Pál szerint mi történik, amikor az ember meghal?

A legtöbb újszövetség-kutatót meggyőzte Cullmann igazáról az, amit az Újszövetség a halálról és a feltámadásról mond. Az Ige valóban a feltámadás gondolatát tanítja, és nem a test halálát túlélő, halhatatlan lelket. Pál például 1Thesz 4:16-18 verseiben azzal bátorítja a szeretteiket elvesztőket, hogy nyugodjanak meg: amikor Jézus visszajön, feltámasztja a halottakat. 1Kor 15:12-57 szakaszában hosszabban ír a feltámadásról. Azzal kezdi, hogy rámutat: a keresztény hit Jézus feltámadásán alapszik. Ha Jézus nem támadt volna fel, akkor hiábavaló lenne hinni benne. Krisztus azonban valóban feltámadt a halálból – mondja Pál –, azoknak a zsengéjeként, akik elaludtak. Ez teszi lehetővé a hívők számára, hogy majd ők is feltámadjanak.

Pál 1Kor 15:35-50 verseiben beszél a testi feltámadásról. Szembeállítja a feltámadáskor kapott új testünket a jelenlegivel. Mostani testünk halandó, a feltámadáskor kapott testünk viszont sosem hal meg.

Összegezve, amikor az Újszövetség a halálról beszél, akkor azt a feltámadás, nem pedig a lélek halhatatlanságának összefüggésében teszi. Fontos ez a háttérismeret a számunkra, ha 2Pt 1:12-14 verseit olvassuk.

HIT A HALÁL IDEJÉN

Olvassuk el 2Pt 1:12-15 verseit! Mit értett azon Péter, hogy leteszi a sátrát?

2Pt 1:12-14 megmutatja, hogy az apostol milyen alkalomból írta a levelet. Úgy gondolta, hogy közeleg a halála ideje, és ez a levél az utolsó üzenete vagy bizonyásgtétele.

2Pt 1:13-14 szakaszában Péter kifejezésmódja mutatja, hogy arra számít, hamarosan meg kell halnia: „*míg ebben a földi porsátorban vagyok... Mert tudom, hogy hamar leteszem porsátoromat*” (új prot. ford.). Sátorhoz (porsátor) hasonlítja a testet, amit halálakor letesz. Annyira egyértelmű, hogy sátra letételével a testére gondol, hogy a modern fordítók hajlamosak így visszaadni ezt a részt: „*amíg ebben a földi testben élek... Ugyanis tudom, hogy hamarosan el kell hagynom ezt a világot*” (2Pt 1:13-14, EFO). Péter nyelvezetében semmi nem utal arra, hogy amikor „leteszi” a sátrát vagy a testét, akkor a lelke külön tovább élne.

Olvassuk el még egyszer 2Pt 1:12-15 verseit! Mit látunk, hogyan viszonyul Péter a halál közeledtéhez? Mire tanít ez a hozzáállás a hittel kapcsolatban?

2Pt 1:12-15 még ünnepélyesebbé teszi Péter szavait. Abban a tudatban ír, hogy élete hamarosan véget ér. Ezt pedig azért tudja, mert ahogy fogalmaz: „*a mi Urunk Jézus Krisztus is megjelentette nékem.*” Mégsem tűnik úgy, hogy félne. Nem aggódik, nincs rossz előérzete. Ehelyett inkább azoknak a jólétével törődik, akiket hátrahagy. Azt akarja, hogy erősek legyenek a „ *jelenvaló igazságban*”, és ameddig csak él, hűségre akarja inteni őket.

Itt láthatjuk, hogy milyen valóságos és mély volt Péter kapcsolata az Úrral. Igen, hamarosan meghal, még hozzá nem kellemes halállal (lásd Jn 21:18; Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 353-354. o.), de akkor is önzetlenül mások jólétéért aggódik. Péter valóban élte is azt a hitet, amit tanított.

Hitünk hogyan segít szembenézni a halál szörnyű valóságával? Hogyan tanulhatunk meg még a halállal szembesülve is abba a nagyszerű reménységbe kapaszkodni, amit Jézus által kapunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Amint láthattuk, Péter tudta, hogy hamarosan meg fog halni. Sőt azt is tudta (mégpedig hosszú ideje), hogy hogyan fog ez bekövetkezni, mert maga Jézus mondta el neki. *„Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb valál, felövezéd magadat, és oda mégy vala, ahova akarád; mikor pedig megöregszel, kinyújtod kezedet és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarod”* (Jn 21:18).

Hogyan halt meg?

„Pétert mint zsidót és idegent, megkorbácsolásra és keresztre feszítésre ítélték. Borzalmas halálának kilátásában az apostol arra a nagy bűnre gondolt, amikor Jézust kihallgatásának órájában megtagadta. Aki egykor készületlen volt a keresztlismerésére, most örült, hogy odaadhatta életét az evangéliumért. Csak azt érezte, hogy neki, aki Urát megtagadta, túl nagy megtiszteltetés ugyanolyan módon meghalnia, mint ahogy Mestere halt meg. Jóllehet ezt a bűnét őszintén megbánta és Krisztustól bocsánatot nyert, amit a juhok és a nyáj legeltetésére vonatkozó megbízás igazolt, magának azonban soha nem bocsátott meg. Még az utolsó, rettenetes óra gyötrelmeinek gondolata sem tudta enyhíteni szomorúságának és bűnbánatának keserűségét. Utolsó kegyként azt kérte hóhéraitól, hogy fejfelé szegezzék keresztre. Ezt a kérést teljesítették és így halt meg Péter, a nagy apostol” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 353-354. o.). Péter még akkor is, noha ilyen kilátásai voltak, a nyáj lelki jólétével törődött.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Péter (és Biblia többi írója is) arra tanította a keresztyéneket, hogy szent életet éljenek. Miért nem sikerül mégsem sokaknak azzá válni, akik Jézusban lehetnének?
- 2) Vegyük át az osztályban újból 2Pt 1:5-7 felsorolását! Beszélgessünk mindegyik elemről és kérdezzük meg magunktól: Hogyan mutakozhatnának meg jobban bennünk ezek az erények? Hogyan segíthetünk másoknak is erre törekedni?
- 3) Kiténik abból, amit az evangéliumokból, valamint saját írásából tudunk Péterről, hogy korábbi kudarcai ellenére milyen hatalmas munkát végzett benne Krisztus. Milyen reménységet és nyugalmat találhatunk az ő példájában?
- 4) 2Pt 1:12 versében Péter a „*jelenvaló*” igazságról írt. Mi volt a „*jelenvaló*” igazság abban a korban, és mi az ma?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:

A VÉGSŐ PARANCSOLAT

Akarsz-e boldog lenni
már itt a földön?
Mosolyogva, örömmel élni?
Teljes szívvel szeretni mindenkit,
bajoktól, gondoktól nem félni?
Akarod-e, hogy rádmosolyogjon
a hajnal, mikor kél a Nap,
és szépek legyenek a múltó órák,
mikor rádtörne a baj egy pillanat alatt?

– Nem félni, mert tudod:
nem vagy egyedül.
A láthatatlan angyalok
úgy vesznek körül,
hogy lelked, a mennyei kincs,
mindig, mindenképpen
a csapdából mégis kikerül.

– Igen. Megpróbáló utakat járunk.
De milyen szép egy-egy győzelem,
mikor nem tudsz már
sírni, ha bántanak,
és nem tudsz már
haragudni sem.

– Csak szeretni, szeretni, szeretni!
Ez az új, végső parancsolat!
Aki erre képes, új törvény szerint él:
nincsen már a régi, kőtáblás alatt.